

RECEPTA ORIGINAL DEL 1876

100% INGREDIENTS NATURALS. SENSE SULFITS AFEGITS, NI ADDITIUS, NI CONSERVANTS

Estrella Damm en recomana el consum responsable. 5,4°

◆ DEL 2 AL 10 D'OCTUBRE ◆

CALELLA FILM FESTIVAL

EL FESTIVAL DE CINEMA DEL MARESME

◆ 5TH EDITION ◆ 2020 ◆

www.calellafilmfestival.com

f Calella Film Festival c calellafilmfestival @CalellaFilmFest

Benvinguda Ajuntament

“Extraordinària demostració de perseverança”

Saludar la celebració d'un esdeveniment cultural amb seu a Calella sempre és un honor per a mi. Però se que m'entendreu si us dic que em fa una especial il·lusió fer-ho quan aquest esdeveniment se celebra a contracorrent, en un context com el que vivim des de fa mesos a causa de la crisi sanitària provocada pel Coronavirus, i en el que la cultura ha estat una de les principals damnificades.

Aquests dies torna el Calella Film Festival, que arriba a la seva cinquena edició. Els seus organitzadors, la gent de l'Associació d'Amants del Cinema Rosebud, ens sorprenen amb una extraordinària demostració de perseverança tirant endavant una nova edició d'aquest Festival, quan el més fàcil hauria estat renunciar i esperar temps millors.

Em ve a la memòria una mítica frase de la pel·lícula més famosa d'Orson Welles “Ciudadà Kane”:
“Només hi ha una persona que pot decidir el que faré, i soc jo mateix”.

No és Sant Sebastià, ni Sitges, ni Màlaga, ni Cannes... “És Calella”. Molta sort en aquesta nova edició del Calella Film Festival.

Montserrat Candini
Alcaldessa de Calella

**Ajuntament
de Calella**

Benvinguda associació cinema Rosebud

Un Festival en temps de pandèmia

La pandèmia ens ha afectat a tots durant aquest 2020 i no sabem què passarà encara durant el 2021. Però l'organització del Calella Film Festival creiem que val la pena l'esforç de tirar endavant aquest certamen, precisament, en temps de pandèmia. Des de l'Associació d'Amants del Cinema Rosebud pensem que ara és justament quan la cultura té més sentit que mai.

Després de mesos de confinament, de pors, d'incertesa, estem convençuts que el cinema pot jugar un paper clau en la tornada a la normalitat. No sabem encara com serà la nova normalitat, però sabem que anar al cinema una altra vegada és important per als amants de la gran pantalla.

L'Ajuntament de Calella, i les autoritats sanitàries, han estat molt curoses en les seves instruccions i recomanacions per tal que podem gaudir del cinema una altra vegada a Calella. S'han aplicat tot tipus de mesures que els espectadors hauréu de complir i anireu veient.

Però tot ha valgut la pena. Només per l'emoió de seure en una cadira còmode una altra vegada, de veure com els llums s'apaguen al teu voltant i sentir com comença la màgia, de nou, davant teu. Ha valgut la pena.

I val la pena tornar a recordar el cinema dels anys 80, com farem en aquest Calella Film Festival del 2020. L'estimat E.T. d'Steven Spielberg és el símbol del Festival aquest any. Un E.T. que vola en bicicleta amb el seu amic per sobre del Far de Calella. No sabem de qui escaparia E.T. avui si aterrés a Calella. Segurament, escaparia del virus i miraria d'arribar volant a Les Roques o pujaria cap a Can Carreres.

Però sí sabem que s'ha creat molta expectació davant d'aquesta cinquena edició del Calella Film Festival. Com sempre, tindreu les dues seccions ben farcides de bones pel·lícules. La secció “Low budget” us permetrà conèixer cineastes que debuten amb la seva primera obra. La secció “Creative Rosebud Awards” ens portarà de nou pel·lícules de

màxima creativitat fetes per directors que han destacat darrerament.

En aquest certamen del 2020, Sergi Pompermayer és el responsable del pioner concurs de guions que es celebra per primer cop al Calella Film Festival. Pompermayer és un dels creadors de “Plats Bruts”, aquella sèrie que tanta gent recorda encara amb un somriure.

I, com sempre, no faltaran les cares conegudes que ens visitaran.

Undelsactorscatalansmésinternacionals, Sergi López, ja visita Calella cada any, com si fos el Festival de Sant Sebastià, el de Sitges, el de Màlaga o el de Cannes. I ens porta noves pel·lícules en les quals ha treballat. Sempre diu que s'ho passa molt bé, que li agrada l'ambient de cinema que es respira a Calella i que tornarà.

Com ell, tots els altres directors, productors, guionistes, actors i gent de la indústria del cinema que, poc a poc, van coneixent el nostre festival, que vol ser

el festival de cinema de tot el Maresme. Des d'Alella fins a Malgrat de Mar. Però també des de Barcelona fins a Blanes. Aquest és l'esperit del Calella Film Festival!

Que gaudiu del cinquè capítol del Calella Film Festival!

Novetat

URGÈNCIES:
Mèdiques
Pediàtriques
i de Traumatologia

AMPLI QUADRE MÈDIC
I NOVES ESPECIALITATS
TREBALLEM AMB LES
PRINCIPALS ASSEGUADORAS

#EL9HOSPITALDEMATARÓ

**UN NOU
CONCEPTE
D'HOSPITAL**

*el nostre compromís
és millorar la
teva salut*

**HORARI
D'URGÈNCIES**

de dilluns a divendres
de 09.00 a 21.00 h

www.hospitalclinicmaresme.com f i C/ Lepanto, 13 · 08301 Mataró · 93 741 88 00

**blue
BAR**
BEACH CLUB
by H.TOP

(davant del pont de la Riera Capaspre)

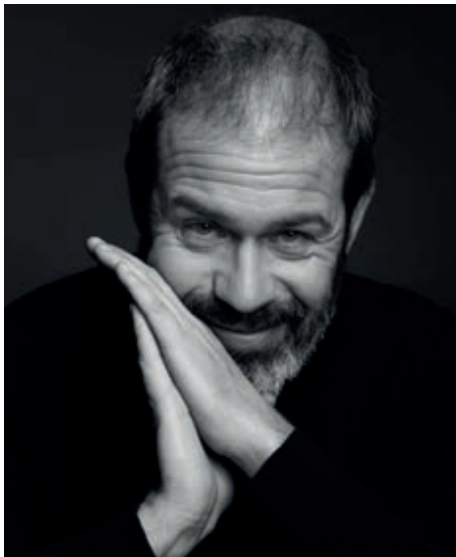
Reserves al telf. 639 00 30 16

f i @BlueBarBeachClub

El Jurat del CalellaFilmFestival

Juli Fàbregas

President del Jurat del Calella Film Festival.

Veterà actor, nascut a Calella el 1972, amb una fèrtil trajectòria tant en televisió com en cinema i teatre.

Juli és un intèrpret amb molta presència, capaç d'interpretar personatges molt diversos, per això és un habitual de les principals sèries de màxima d'audiència de Televisió Espanyola, TV3, Antena 3, Cuatro i Telecinco.

Ha participat en sèries espanyoles com *Amar en tiempos revueltos*, *Cuéntame*, *Hospital Central* i *Secretos de estado*.

Darrerament ha actuat en la sèrie de TV3 *Les de l'hoquei*.

El 2019, ha protagonitzat el segon llargmetratge de Santiago Alvarado, Menéndez: *El día del Señor*, coproduïda entre Espanya, Mèxic i Canadà. La pel·lícula s'estrena en els propers mesos a Netflix.

Juli Fàbregas participa molt activament des del Calella Film Office en el projecte "Calella Ciutat Plató" que promou la Calella com una destinació idònia per a la producció de rodatges de cinema, publicitat i televisió.

Marta Grau

Guionista, escriptora i *script editor*, és Llicenciada en Comunicació Audiovisual (UPF, 2003) i Doctora en Comunicació Social, amb una tesi doctoral especialitzada en narració cinematogràfica (UPF, 2015).

Com a guionista ha escrit diversos llargmetratges i sèries, entre els quals destaca la mini-sèrie *Tornarem* (2013, Premi Gold Panda, Premi Gaudí i ATV), la coordinació de guió de la sèrie *Les de l'hoquei* (TVC-Netflix, 2019-2020, Premio CIMA a la Igualdad), la Bíblia de la 3a temporada de *Com si fos ahir* (2019-2020) o la tv-movie *Cançó per a tu* (nominada als Premis Gaudí 2020).

Ha publicat així mateix l'assaig *La mente narradora, la neurociència aplicada al arte de escribir guiones* (Editorial Laertes, 2017) i les novel·les *Surt el sol* i *encara plou* (Empúries, 2013); i *Nits de guàrdia 1 i 2* (Fanbooks, 2013 i 2014), traduïdes al castellà i al polonès.

Va ser Coordinadora del Departament de Continguts al Centre de Desenvolupament Audiovisual-ICEC (2006-2008) per, posteriorment, seguir treballant com a *script editor freelance* per a televisions estatals i productores. Ha estat professora i tutora de guió a la UPF, URL i a varis Màsters (URL, UAB, UB, Universidad de la Magdalena-Colòmbia), així com a programes de desenvolupament, entre els quals destaquen Proimágenes Colòmbia i Acció Viver de Dones Visuals.

Santi Alvarado

Santiago Alvarado Ilarri, 18 Setembre 1979, Barcelona.

Amant del cinema des de ben petit, especialment de la ciència ficció i l'aventura.

El 2002 es llicencia a l'Escola de cine de Barcelona.

El 2003 comença a treballar en el sector cinematogràfic, principalment en el departament de producció.

Després de fer diversos curtmetratges, el 2013 dirigeix *Capa Caída*, pel·lícula guanyadora en diversos festivals internacionals, entre ells Sitges.

El 2019 filma el seu segon llargmetratge, *Menéndez: El día del Señor*, coproduïda entre Espanya - Mèxic - Canadà i protagonitzada per Juli Fàbregas. La pel·lícula s'estrena en els propers mesos a Netflix.

Actualment, està desenvolupant nous projectes cinematogràfics.

Marta Bayarri

Actriu, autora i directora resident a Barcelona.

Es forma com a actriu en l'Estudi de Manuel Lillo i Txiqui Berraondo, completant els seus estudis amb els de cant i dansa.

Estudia dramatúrgia a l'Obrador Intl de Dramatúrgia, Sala Beckett, i Guió Audiovisual a l'Ateneu Barcelonès i a la Casa del Cinema de Barcelona. Cursa assignatures del Grau de Comunicació de la UOC i diferents seminaris amb professionals del sector.

El seu primer curt *Una nit* (2014) va obtenir 50 seleccions i 6 premis, destacant el Premi de la Crítica a la Millor Direcció Novell al FIBABC'16.

El seu segon treball, *Fugit* (2016), produït també per Momotrup Films, compta amb Miguel A. Faura i David Victori en la producció executiva. Obté més de 65 seleccions, entre elles una vintena de primer nivell, sent Candidat a Millor Curt de Ficció en els Premis Goya 2018.

Vaca (2018) és el seu tercer treball, i compta de nou amb la producció executiva de Miguel A. Faura i Oriol Ruiz. A l'inici del seu recorregut és seleccionat per l'ICEC per formar part del SHORTCAT 2019. I després de la seva Premiere al novembre de 2018 a ZINEBI, Bilbao (classe A en la seva categoria, Oscar, Bafta & Goya) és seleccionat en 15 festivals internacionals de primer nivell (qualificadors d'OSCAR, BAFTA o EFA) com Santa Barbara, Miami Film Festival, on rep de la HBO la nominació a millor curt Ibero- Americà, Cleveland, Short Shorts de Tòquio, Edinburgh d'Anglaterra, In the Palace de Bulgària, Edmonton de Canadà, entre d'altres i nacionals (9 qualificadors de GOYA) com Cortogenia on rep el Premi a Distribució, Badajoz, Alfàs del Pi, Elche, Guadalajara o Festival Cine de Madrid, MECAL. *Vaca* fou candidat a Millor Curt de Ficció la passada edició dels Premis Goya 2020.

El Jurat del CalellaFilmFestival

Joaquim Vivas

Joaquim Vivas és el productor de la companyia Magno Entertainment SL. Llicenciat en Filosofia i Lletres per la UAB (1996) i diplomad en cinematografia pel ECIB (2004).

El 1998, s'uneix a SITEP, una companyia cartogràfica, com a director del departament de marketing i vendes, treballant amb multinacionals importants d'Espanya.

El 2004, comença a treballar en el sector de la producció de camp, treballant per a les productores més importants de Catalunya. En aquest camp, ha treballat per més de 25 produccions audiovisuals professionals, la majoria d'elles obres de ficció, participant en el departament de producció. També ha fet de director de producció per a molts anuncis.

El 2012, crea MAGNO ENTERTAINMENT, S.L. per rodar la pel·lícula *Capa Caída* (dirigida per Santiago Alvarado, 2015) que obté diversos premis en festivals arreu del món.

Actualment, acaba de produir la seva segona pel·lícula, *Menéndez: El día del Señor* (dirigida per Santiago Alvarado, 2020) en coproducció internacional amb Mèxic i Canadà, i que en breu s'estrenarà per tot el món. Actualment està en procés de financiació de dos llargmetratges més que es rodaran el proper any.

Aida Osset

Aida Oset, Barcelona 1983, es va graduar a l'estudi Nancy Tuñón com a actriu i a L'AULA (Grau Mig de Música Moderna i Jazz del Liceu) com a cantant. És també professora certificada de Fitzmaurice Voicework.

Com a actriu ha treballat en muntatges teatrals com ara el monòleg *La lleugeresa i altres cançons*, *Othello*, *Històries d'Istanbul* o *Molt soroll per no res*. Ha participat a les sèries de televisió *Les de l'hoquei*, *Mira lo que has hecho*, *Servir y Proteger* o *Cites*, a les minisèries *Tornarem* i *Ermessenda*, a la TV movie *La Otra Ciudad* i a dues temporades de la sèrie diària *El Cor de la Ciutat*.

En cinema ha treballat a *No quiero perderte nunca*, *Frontera*, *Tres dies amb la família*, *El Cuerpo* o *Forasters*.

Com a cantant i compositora destacaria la seva actual formació de pop electrònic NUU. També ha compostat la música dels espectacles "*Blink Flash Duncan*", *Històries d'Istanbul* i del monòleg teatral *La lleugeresa i altres cançons*, entre d'altres.

Kiko Ruiz

Llicenciat en Ciències de la informació, Universitat Complutense de Madrid. Màster en producció i realització de televisió Universitat Politècnica de Barcelona i Televisió de Catalunya.

Des del 1994 fins al 2004 treballa com a auxiliar i ajudant de direcció de sèries i televisió, a Catalunya, València, Galícia i Madrid. Entre d'altres: *Mirall trencat*, *Nissaga de poder*, *Temps de Silenci*, *A flor de pell*, *Valèria*, *Me lo dijo Pérez*, *Ambiciones*, *Cala reial*, *Rias Baixas* "Happy house", *La Mari*, *Setze dobles*, *L'un per l'altre* i *Secrets de família*.

Al 2004 debuta com a realitzador amb la sèrie *Porca misèria* guanyadora d'un premi Ondas. Entre 2007 i 2010 dirigeix capítols de *Mar de fons* i de *Ventdelpla* Premi de l'Acadèmia de la televisió. El 2012 i 2013 dirigeix la sèrie *Kubala*, *Moreno i Manchón*. L'any 2014 dirigeix la sèrie *Sin identidad*, premi millor sèrie de la Union de Actores y Actrices i premi a la millor ficció espanyola al Festival de Luchon. Els seus últims treballs són la telemovie *Els fills del sol*, nominada a set premis de l'academia galega, les series *Si no t'hagués conegut* i *Les de l'hoquei* Premi CIMA TV Festival de Vitòria. Aquestes dues es poden veure a la plataforma Netflix. El 2019 també dirigeix capítols de *El Nudo* per la plataforma Atresmedia Premium.

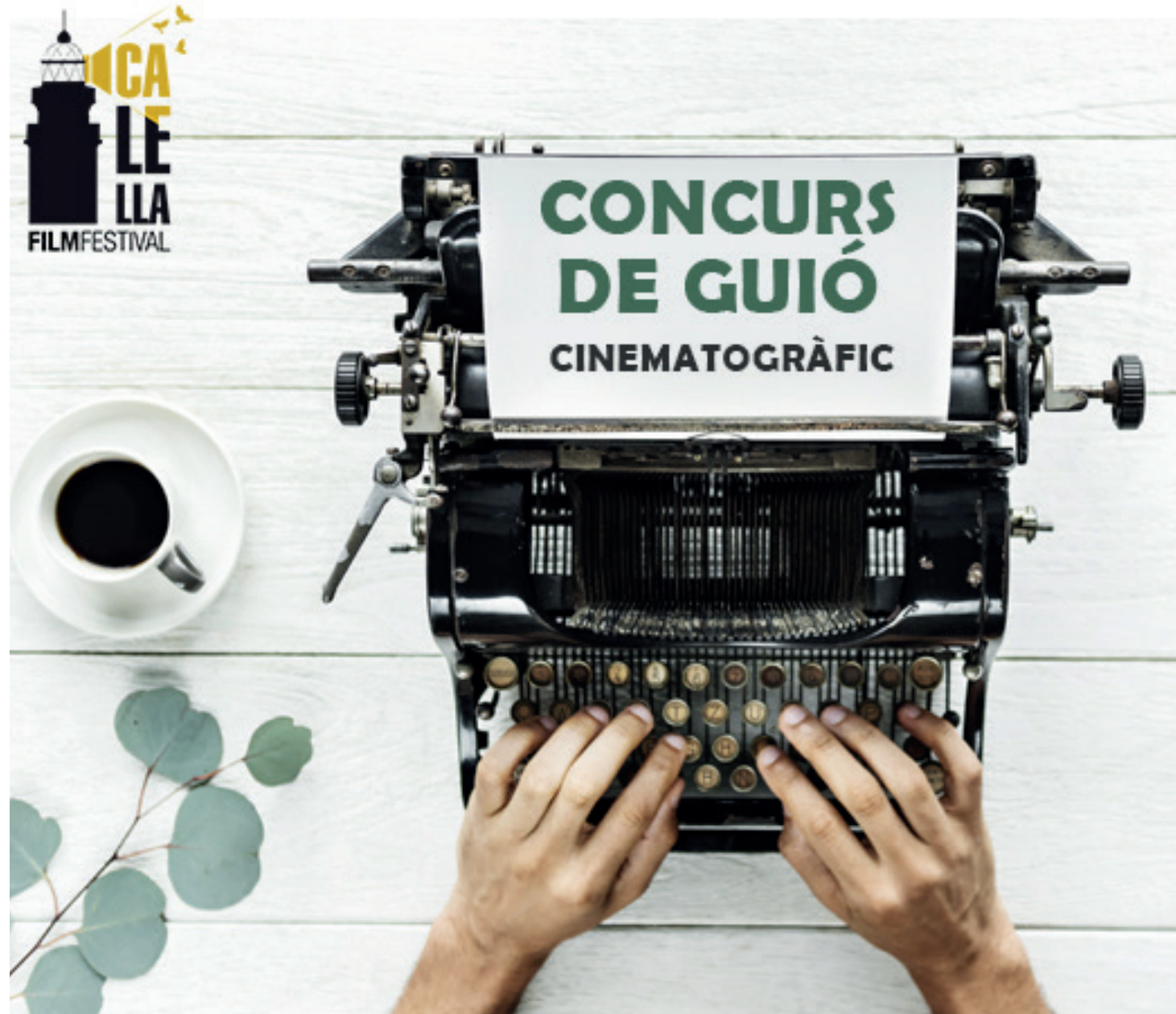
Actualment treballa en el projecte *Los herederos de la tierra* per la plataforma Netflix.

Concurs de Guió Cinematogràfic

Novetat del Calella Film Festival 2020

La gran novetat del Calella Film Festival és el concurs de guió que compararà amb un jurat presidit pel conegut guionista i dramaturg Sergi Pompermayer, autor de sèries de televisió tan recordades com “Plats Bruts”. Sota la direcció de Pompermayer s'ha fet ja la selecció dels finalistes i, en les properes setmanes, el jurat decidirà qui s'emportarà els premis a Millor Guió i Millor Guió del Maresme.

El Calella Film Festival, té com a objectiu la difusió i promoció del cinema, posant èmfasi especialment en formar a les noves generacions tant en cultura cinematogràfica com en coneixements tècnics i creatius, amb la finalitat que puguin realitzar en un futur projectes cinematogràfics pels seus propis mitjans.

Per això s'ha considerat crear aquesta nova secció competitiva per contribuir a fer conèixer aquestes obres i premiar els millors guions de llargmetratge d'entre tots els presentats.

A més, també es premiarà el millor guió del Maresme. Aquesta és una iniciativa que sorgeix en col·laboració amb el Consorci de Promoció Turística del Maresme, per tal de potenciar la participació dins el territori.

En aquest tipus de concursos es tracta d'ajudar a la realització d'una obra des del principi, fins i tot abans de convertir-se en un projecte.

Representa un primer impuls per generar el projecte i pot ser el primer pas per a la posterior realització d'un llargmetratge.

El jurat del Calella Film Festival ha seleccionat els següents finalistes del Concurs de Guió Cinematogràfic:

Carlota Pinyet
“La escena final de Casablanca”

Daniel Muñoz
“Pochinock”

Eloi Tomas
“Concepción”

Mer Glez
“El Pueblo”

Ramon Aguyé
“Pennumbrata”

Judit Llauredó
“Ropa de Verano”

Tess Massero
“Cenizas”

Nayade Gomez
“La viga”

Jaime Zaragoza
“Madame Obsesión”

Concurs de Guió Cinematogràfic

Entrevista a Sergi Pompermayer

Director del Jurat del Concurs de Guió Cinematogràfic

Sergi Pompermayer és el responsable, conjuntament amb l'actor calellenc Juli Fàbregas, del pioner “Concurs de Guió Cinematogràfic” que el Calella Film Festival posa en marxa en aquesta cinquena edició. Parlem amb ell de la novetat que suposa aquest concurs, de l'aposta de Calella pel cinema i la cultura, en general.

Però, clar, no podíem deixar escapar l'oportunitat de xerrar amb ell sobre *Plats bruts*. Ell va ser un dels guionistes d'aquella sèrie de TV3, d'aquell èxit que encara tanta gent recorda. Les vivències d'en David, en López, l'Emma o la Carbonell les va imaginar primer en Sergi Pompermayer. Després, en va fer un guió. I després els actors les van portar a la realitat.

¿Hi ha algun altre concurs similar a Catalunya a aquest Concurs de Guió que estrena el Calella Film Festival aquest any?

El GAC (Guionistes Associats de Catalunya, www.guionistes.cat/es/) organitza un concurs de guions. L'SGAE també en fa algun, crec, a nivell estatal. N'hi ha molt pocs. Per tant, és una iniciativa que val la pena que s'hagi decidit de fer el Calella Film Festival, perquè n'hi ha pocs, de concursos així. De guions, se'n fan molts, però el més difícil és que se'n senti a parlar i donar-los a conèixer a productores. Un premi sempre és un aval i una manera de donar-los a conèixer. Així, si guanyes el premi, les productores audiovisuals se'l llogiran amb més atenció.

Ho diu perquè creu que algun d'aquest guions que s'han presentat al Calella Film Festival té nivell i pot tenir un recorregut...

Sí, n'hi ha algun, o més d'un, que podrien

tenir un recorregut, que podrien arribar a ser una pel·lícula.

¿En quins projectes personals està Sergi Pompermayer ara?

Porto molts anys al “Club Super 3” de TV3. Em van agafar fa uns quinze anys per tal de renovar el “Club Super 3”, per tal de matar el Tomàtic, per entendre'ns... La idea era crear la ficció que hi ha ara, aquesta família que són aquests dibuixos animats que es van escapar dels dibuixos i que porten ara el “Club Super 3”. La veritat és que estic molt centrat en el teatre i en la docència. Tinc l'esperança de poder tornar aviat al món audiovisual, però el panorama no és el millor ara mateix...

No cal que ho digui... Però crec que a vostè li passa que quan la gent el coneix, segur que encara li parla de Plats bruts.

Molt. Molt. Sobre tot, la gent jove, cosa que trobo bastant fascinant.

Tinc la sort de donar classes a la universitat, a l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (ESCAC). També dono classes a l'Escola de Guions “Showrunners” (<http://guiobcn.com/es/>). També imparteixo classes en un Màster a la Universitat de Lleida. És un Màster en escriptura de guió audiovisual. És fascinant veure com nois i noies de divuit anys, o de vint i pocs anys, cada cop et diuen: “El Pompermayer de *Plats Bruts*!”. Fa molta gràcia que, després de gairebé vint anys de la sèrie, encara tingui vida i que la vegi gent tant jove. Encara connecten amb la sèrie. És una cosa molt agradable.

És un clàssic.

Jo crec que sí. Jo crec que s'ha convertit en un clàssic d'aquí, de l'audiovisual català. Una de les virtuts que té és la capacitat, encara, de connectar amb la gent jove. Sorpren, perquè és una sèrie vella. Ja té molts anys. La veritat és que no ens ho hauríem pensat mai quan la fèiem!

¿I quin consell els dona als seus estudiants, a la gent jove que es vol dedicar al món audiovisual?

Bàsicament, els hi dic sempre que hi ha moltes coses que es poden aprendre. Però el més important és que siguin honestos amb ells mateixos, i que expliquin les històries que a ells els agradaria sentir. Els hi dic que expliquin la història que ells porten a dins i que no pensin, sobre tot, en explicar-la com creuen que els altres voldrien que fos explicada. L'han d'explicar des del seu punt de vista.

¿Per què ho diu?

Doncs perquè totes les històries estan explicades, però no des del punt de vista de cadascú. Aquí és on hi pot haver la riquesa, i on es pot fer alguna cosa interessant: veure com algú interpreta un conflicte i explica una història, de manera diferent a com la majoria de la gent el podem entendre.

L'Ajuntament de Calella té el projecte “Calella, ciutat plató”, per intentar atraure rodatges de cinema i del món audiovisual. ¿Què li sembla que una ciutat com Calella aposti pel cinema també amb el Calella Film Festival?

Doncs em sembla meravellós! Tan de bo més ciutats fessin una aposta com la que fa Calella per la cultura i pel món audiovisual. Ho necessitem, la veritat.

Hem de creure que el món audiovisual és una indústria, cosa que no acostuma a passar. Pot produir riquesa i no només econòmica, que també, sinó també riquesa cultural. És una cosa que ens fa falta a tots els nivells. Que hi hagin iniciatives d'aquesta mena a ciutats com Calella, una ciutat propera a Barcelona, propera a Girona... és el que necessitem. La gent ha d'entendre que la cultura no és un bé prescindible. Al contrari, és un bé imprescindible.

“Tant de bo més ciutats fessin una aposta com Calella pel món audiovisual”

Plats Bruts, l'èxit de Pompermayer

Quan a Sergi Pompermayer li menciones les dues paraules màgiques, *Plats bruts*, encara se li il·lumina la cara. Aquella sèrie es va emetre entre 1999 i 2002. Retratava la vida d'en David, en López, l'Emma i la Carbonell al voltant d'aquell pis atrotinat de l'Eixample de Barcelona. Va ser un èxit d'audiències i s'ha reposat infinitat de vegades a TV3. Encara avui diferents generacions d'espectadors la recorden amb un somriure.

Pompermayer, encara avui, recorda com a TV3 no volien emetre *Plats Bruts* en un primer moment, perquè els dirigents del canal no n'estaven convençuts. Fins i tot es pensaven que era una mena de còpia d'una sèrie anomenada *Hostal Royal Manzanares*, interpretada en aquella època per Lina Morgan. Van tenir la sèrie aturada en un calaix, amb tots els capítols enregistrats des de feia temps. Finalment, Andreu Buenafuente va donar un ultimàtum a la direcció del canal: o l'emetien ja o ell treia els seus programes de TV3. En aquell moment, els programes de Buenafuente tenien molta audiència a TV3.

I la van emetre. “En el segon capítol vam fer gairebé un milió d'espectadors d'audiència i un *share* del 35 per cent”, recorda amb un somriure ara Sergi Pompermayer mentre parlem amb ell a la platja de Calella. La resta ja és història de la televisió catalana.

Entrevista realitzada per Àlex M. Franquet, col·laborador del CalellaFilmFestival

Dijous 1 d'octubre

FORA DE CONCURS · CINE CLUB

21 h SALA MOZART

Carrer Església, 91

E.T.: El Extraterrestre

Sol, abandonat a la Terra quan la seva nau, a l'emprenre el retorn, s'oblida d'ell. Està completament sol i té por, però es farà amic d'un nen, que l'amaga a casa seva. El petit i els seus germans intenten trobar la manera que el petit extraterrestre torni al seu planeta abans que el trobin els científics i la policia.

DADES GENERALS

Títol original: E.T.: The Extra-Terrestrial

Any: 1982

Duració: 115 minuts

País de producció: Estats Units

Director: Steven Spielberg

Guió: Melissa Mathison

Fotografia: Allen Daviau

Repartiment: Henry Thomas, Dee Wallace,

Robert MacNaughton, Drew Barrymore,

Peter Coyote, C. Thomas Howell, K.C.

Martel, Sean Frye, Erika Eleniak, David M.

O'Dell, Richard Swingle, Frank Toth,

Robert Barton, Michael Darrell, David

Berkson, David Carlberg, Milt Kogan,

Alexander Lampone, Rhoda Makoff,

Richard Pesavento, Tom Sherry,

Susan Cameron, Will Fowler Jr.,

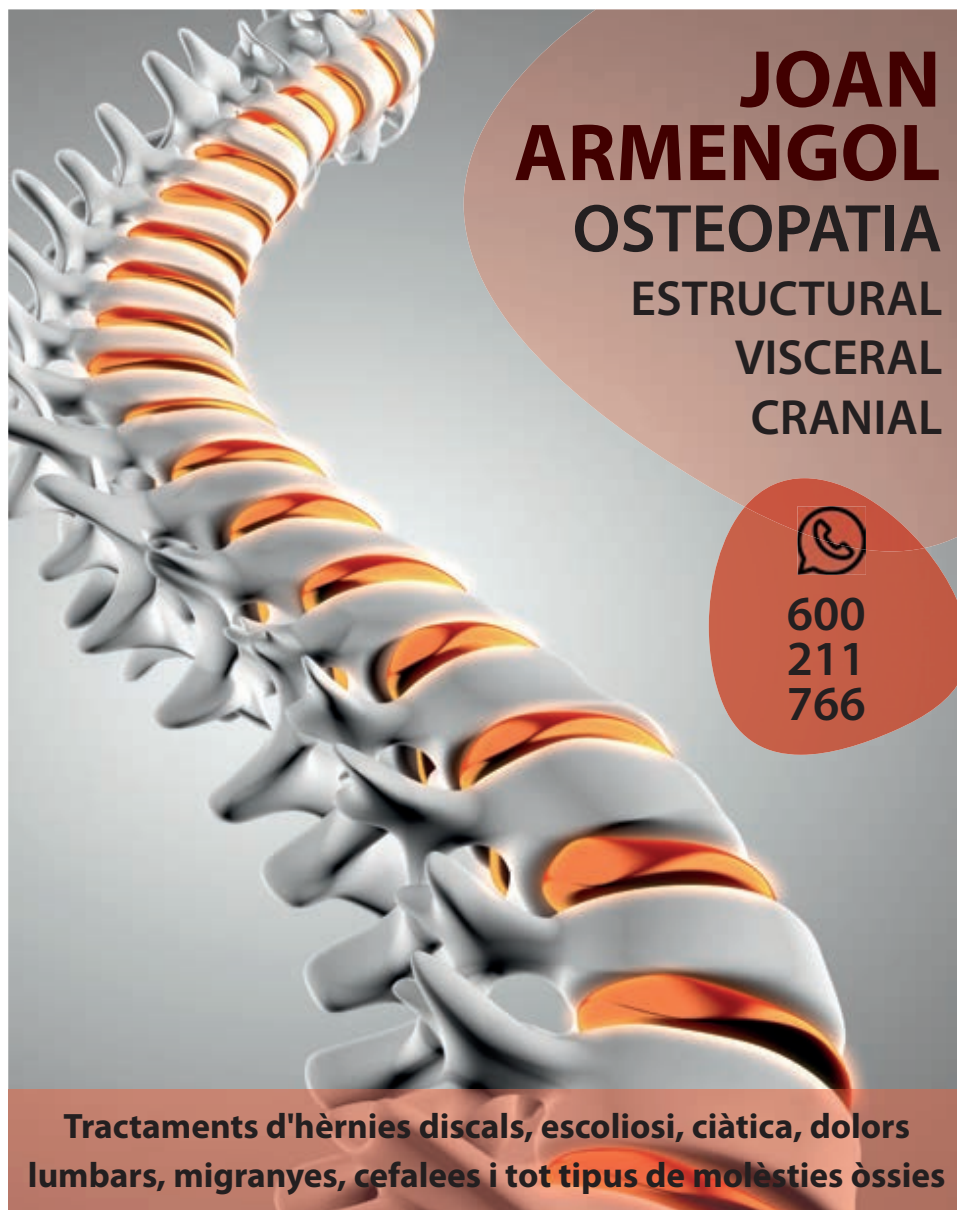
Barbara Hartnett, Diane Lampone

Productora: Universal Pictures, Amblin

Entertainment

Gènere: Ciència Ficció, Fantàstic, Drama

V.O.S.E.

JOAN ARMENGOL
OSTEOPATIA
ESTRUCTURAL
VISCERAL
CRANIAL

600
211
766

Tractaments d'hèrnies discals, escoliosi, ciàtica, dolors lumbar, migranyes, cefalees i tot tipus de molèsties òssies

SUNSHINE REGALS

www.sunshineregals.com

Divendres 2 d'octubre

Inauguració Oficial del Calella Film Festival

Sala Mozart. Carrer Església, 91

21.30 h

Gala presentada per Juli Fàbregas i Jordi Díaz

Com ja és un classic al Calella Film Festival, la Gala Inaugural serà presentada per en Juli Fàbregas i en Jordi Díaz que ens informaran un any més sobre totes les pel·lícules que podrem veure durant el festival.

CREATIVE ROSEBUD

SALA MOZART

Carrer Església, 91

La familia que tú eliges

Zak és un jove amb Síndrome de Down que s'escapa de la seva residència per perseguir el seu somni de convertir-se en un lluitador professional en una escola de lluita. Una sèrie de circumstàncies el porten a trobar-se amb Tyler un delinqüent que també s'ha donat a la fuga i que es convertirà en el seu entrenador i aliat. La seva aventura els porta a conèixer a Eleanor, una infermera una mica peculiar que s'uneix a ells en el seu viatge pel nord de Califòrnia.

DADES GENERALS

Títol original: The Peanut Butter Falcon

Any: 2019

Duració: 97 minuts

País de producció: Estats Units

Direcció: Tyler Nilson, Mike Schwartz

Guió: Tyler Nilson, Mike Schwartz

Fotografia: Nigel Bluck

Repartiment: Zack Gottsagen, Shia LaBeouf, Dakota Johnson, John

Hawkes, Bruce Dern, Thomas Haden Church, Jon Bernthal, Mick Foley,

Jake Roberts, Ann Owens, Tim Zajaros, Yelawolf, Jonathan D. Williams,

Deja Dee, Lee Spencer, Mark Helms, Michael Berthold, Wayne Dehart

Productora: Roadside Attractions. Lucky Treehouse, Armory Films, 1993,

Nut Bucket Films

Gènere: Drama, Discapacitat, Amistat

V.O.S.E.

Dissabte 3 d'octubre

CREATIVE ROSEBUD

19 h SALA MOZART

Carrer Església, 91

Bacurau

En un futur proper. El poble de Bacurau plora la mort de la seva matriarca Carmelita, que va morir als 94 anys. Uns dies més tard, els habitants s'adonen que el poble està sent esborrat del mapa...

DADES GENERALS

Títol original: Bacurau
Any: 2019
Duració: 132 minuts
País de producció: Brasil
Direcció: Kleber Mendonça Filho, Juliano Dornelles
Guió: Kleber Mendonça Filho, Juliano Dornelles
Fotografia: Pedro Sotero
Repartiment: Udo Kier, Sônia Braga, Jonny Mars, Chris Doubek, Karine Teles, Alli Willow, Brian Townes, Antonio Saboia, Barbara Colen, Julia Marie Peterson, Silvero Pereira, Edilson Silva, Thomas Aquino, Valmir do Côco, Buda Lira, Rodger Rogério, Uirá dos Reis, Clebia Sousa, Rubens Santos, Carlos Francisco Galán
Productora: Coproducció Brasil-Francia; CinemaScópio Produções, SBS Films, Símio Filmes, arte France Cinéma
Gènere: Acció, Aventures, Intriga, Ciència-Ficció Thriller, Western

V.O.S.E.

LOW BUDGET FILMS

22 h SALA MOZART

Carrer Església, 91

Hambre

El món de Judah gira totalment al voltant de la dansa. Una vida disciplinària i una mica monòtona que li absorbeix per complet i el manté apartat de la societat. Rebeca serà la seva llum, la seva porta de sortida a l'exterior. Conèixer-la conduirà a Judah a la seva part més animal i a la recerca del seu veritable jo, donant curs a les seves apetits més profunds.

DADES GENERALS

Títol original: Hambre
Any: 2019
Duració: 109 minuts
País de producció: Espanya
Direcció: Manu Herrera
Guió: Manu Herrera
Fotografia: Manu Herrera, Azahara Fernández
Repartiment: Judah Vivancos, Leonor Campillo, Javier Caraballo, Noelia Rúa
Productora: The Room Studio VFX, Chukumi Studio
Gènere: Dansa, Terror, Drama

V.O.E.

de mar
de
Maresme
unt

Sent la sal a la pell
Aixafa les fulles al caminar
Vibra amb la cultura i les tradicions

#somedemaridemunt

*Vine a conèixer...
el que no es pot explicar*

I descobriràs... perquè al Maresme som de mar i de munt

costabcnmaresme

www.costadebarcelonamaresme.cat

Diumenge 4 d'octubre

Entrevista a Emmanuel Martín

Director de *Historias de ajedrez*

¿Qué le motivó para contar estas historias?

Desde el 2003 vengo haciendo cortometrajes en Santiago de Cuba, toda mi obra ha sido realizada en mi ciudad natal. “Los motivos” para escribir una historia se van olvidando, lo que prima siempre es el deseo de hacer, de regresar una y otra vez a la aventura, al viaje, al proceso creador del filme.

¿Por qué escoger el ajedrez como vehículo para describir la vida en Cuba?

Yo siempre supe que algún día me tocaría hacer una película de ajedrez, lo que ya te digo, no sabía cuando. A los 13 años fui matrícula de la ESPA (Escuela de perfeccionamiento atlético) en ajedrez, fui a juegos escolares nacionales y juegos escolares juveniles, y torneos internacionales. Sin querer, me había dado bueno en el ajedrez. Pero, jugando en el torneo nacional escolaren Matanzas, vi a un jugador que en su mirada tenía la misma ira que poseen los boxeadores profesionales, tenía un instinto asesino por alcanzar la victoria. Me di cuenta que yo no tenía eso, ese deseo, yo no era un atleta, yo tenía mucho talento y ganaba mucho, pero no tenía lo que hacía falta para ser de los grandes, por eso lo dejé rápido. Ya para entonces mis compañeros de equipo me decían Jean Claude, porque yo siempre andaba hablando de Van Damme, y también de De Niro. A los 15 años comencé a trabajar en mi aparato artístico, y comencé a estudiar guitarra, luego a los 17 años entré a un grupo de teatro aficionado en una Casa de Cultura, hasta los 21 años.

¿Y cuando empieza a rodar historias?

Con 20 años hice mi primer corto: *Santiago city*. A los 24 años, fui profesor de ajedrez en una escuela primaria, durante seis años. Fue la época mas oscura de mi vida, cobraba un salario miserable (\$ 350 pesos cubanos = \$ 15 USD al mes). Y me sumergí en el mundo del ajedrez underground callejero. Jugábamos por dinero hasta altas horas de la madrugada, inclusive a veces amanecíamos jugando ajedrez blitz, café, cigarros, y alcohol siempre acompañaban esos matches. Aunque yo no tomo alcohol cuando juego ajedrez, creo que el alcohol nubla el raciocinio, y el ajedrez es un juego de la mente, evidentemente ¿no? Creo que ahí te respondo, de esa parte del ajedrez *underground* en mi vida, y mi docencia se ve reflejada en la primera historia de la película, *El Profesor*. Aunque fue una época que me dejó una ligera desviación en la cervical, y por eso ya no juego ajedrez

de esa manera maratónica, pero debo concluir que fueron unos tres años bien bohemios. De echo, ya eso desapareció en Santiago de Cuba. Muchos de los que jugábamos de esa manera nos fuimos del país, a España, USA o Canadá. Los lugares donde se jugaba se disolvieron, esas peñas se esfumaron. Muchos pensarán que esto es una estupidez, este estilo de vida, pero para los que lo vivieron sí fue algo que marcó. También escribí algunos cuentos literarios sobre ese mundillo.

Sin incurrir en spoilers, en al menos dos de las historias hay algún elemento de violencia que cambia el rumbo de los personajes. ¿Qué importancia le da a estas escenas?

Me gusta que haya violencia en las películas, son muy escasos los filmes que me gustan que sólo son de bla bla bla, *Smoke* y *Blue in the face* de Wayne Wang y Paul Auster, *Coffee and Cigarettes* de Jarsmusch, *Barfly* de Barbet Schroeder y *Factotum*, son casi las únicas piezas “sin violencia” que verdaderamente me gustan. Por tanto, siempre que escribo una historia busco la violencia, busco que aparezca, ya que no puedo hacer bellas escenas estilísticas como las de John Woo, entonces al menos trato de imprimir algo de violencia caribeña. Pero, aquí tengo que decir algo importante: no busco la violencia como mensaje latinoamericano o mensaje de género,

o mensaje socio-político, o sea, no digo: “Miren mi película que aquí se denuncia el femicidio o la violencia doméstica de la mujer, o la corrupción política de mi país, o de mi región. O, en mi barrio hay mafiosos y mi obra trata sobre este problema que inunda mi región”.

No busca ese tipo de cine.

¡No! No voy de ese tipo de realizador. O sea, no utilizo mis historias, ni mis películas, como excusas lastimosas para ser aceptado. No me siento en la necesidad de denunciar ¡Nada! En todos los países y en todas las regiones hay feminicidios, hay drogas, hay políticos corruptos, hay guerras, hay pobreza, en unos países más que en otros, pero en toda la tierra está el pecado.

¿Hay mucho o poco de autobiografía en estas historias?

En Diabéticos, la tercera historia, se cuenta un pasaje, una secuencia dramática, de cómo el protagonista se supera en el ajedrez, cambia su guante de beisbol por un ajedrez maltrecho y viejo y comienza a estudiar solo y juega con un vecino. Pues eso es autobiográfico, así fue como yo empecé en el ajedrez. Luego, en la primera historia, El profesor, hay mucho de esa etapa de mi vida del ajedrez bohemio. La segunda historia, Campeónato Nacional..., se construye basada en la figura de la gran maestra

internacional Oleyns Linares, Campeona de Cuba dos veces, santiaguera, y amiga mía, con la cual compartí dos años de ajedrez competitivo, es de mi misma edad, 1983, y fuimos compañeros de equipo en varias competencias nacionales. Oleynis también tiene en la mirada esa ira, ese deseo de ganar, es una gran atleta. Casi todo en Campeonato Nacional.... es basado en un instante de su vida, a excepción del final. Ja ja ja ja.

¿Cómo valora la experiencia de escribir y dirigir su propio guión? ¿Le gustaría trabajar con un material no escrito por usted?

Dos de mis cortometrajes son co-escritos con un viejo amigo. Tengo mi nuevo proyecto CDR Canibal, una historia post apocalíptica, un drama de horror tejido como un western. Estoy soñando con este guión, y moviéndolo y esperando que el universo se alinee para poder hacerlo en dos o tres años. Lo he escrito con Julio Jiménez, un gran escritor narrativo de Santiago de Cuba, uno de los escritores cubanos mas talentosos para el diálogo. En un país con mucha producción audiovisual narrativa, y mejor suerte, Julio Jiménez hubiera sido mucho más reconocido. También tengo otro guión inédito co-escrito con Demian Rabilero, un poeta santiaguero, *Ciudad soleada*, un film *noir* sobre putas, chulos, porno amateurs, y artistas *underground*, toda una bacanal urbana; pero, el cine es caro, y estos proyectos son caros, no son como mis cortos iniciales, necesito un buen presupuesto para ambos. Lo que te quiero decir es que sí, me gusta escribir los guiones, o co- escribirlos con un amigo o colega, o escritor de profesión, pero me gusta estar en el proceso, no es un problema de Ego, es un asunto de placer.

Es su primer largometraje. ¿Qué le diría a alguien que aspire a iniciarse en la dirección?

No tengo nada que decirle a nadie, generalmente no tengo buen diálogo con los colegas de la Habana, generalmente veo que los primerizos no tienen buen *background* de cultura cinematográfica, inclusive los más afincados en el medio siempre hablan sobre lo mismos realizadores, los de moda: John Woo, Tarantino, Scorsese, Iñárritu, Bela Tar, Lucrecia Martel, o Almodóvar. Yo no voy por esa línea. En los festivales de cine me aburro, porque casi todos

Diumenge 4 d'octubre

hablan de lo mismo, los mismos temas y la misma obsesión: ganar los fondos europeos. Además, la gran mayoría de los claustros universitarios de cine son aburridos también y poco apasionados los profesores. Yo tengo mucho que decir sobre cine, pero una universidad debería pagarme para estar en un aula. Creo que aportaría muchísimo.

¿Cómo valoraría la situación del cine en Cuba? ¿Y en América Latina?

El 99% de los largometrajes de ficción en Cuba tienen como escenario La Habana, o se filman allí o se conciben desde allí. Toda mi obra la hice en Santiago, por eso, no tengo apego con lo que sucede en la Habana. El santiaguero es un ser vanidoso, orgulloso de su tierraño como el catalán, el quebeco canadiense, el nativo en New Orleans, el Newyorkino que no quiere saber de LA, el andaluz o el sevillano, ¿entiendes? Mi película *Historias de ajedrez* es santiaguera, no es cubana, es cubana porque sí, pero no por concepto. Por tanto, no me importa la situación del cine en la Habana, sólo podría decir “Buena suerte” a todo el que intenta levantar un proyecto en la capital de Cuba. Con respecto al cine latinoamericano, en latinoamerica siempre se ha hecho buen cine: Leonardo Favio, Glauber Rocha, Jodorowski, Héctor Babenco, Ruy Guerra, Walter Salles, Pablo Larraín, etc. Son claros ejemplos de que en Latinoamerica siempre se ha hecho buen cine. Lo que sucede es que todos estamos hipnotizados con los “english hablantes”, nos gusta consumir su música y sus películas. A la gente le importa tres cojones la salud del cine latinoamericano, no les importan las películas latinas, sí les encanta el reguetón latino y la salsa, y la bailadera y la jodedera y la bacanal, pero las películas no. La gente sólo ve las cintas gringas. Y, para colmo, las cintas gringas nuevas, que son muy insípidas. Por ejemplo, Africa. ¿Quién ve cintas africanas? Ni siquiera los cineastas, ni siquiera los que vivimos para el cine, como directores o técnicos o intelectuales. A todos los realizadores nos debería dar vergüenza no ver películas africanas. Pero todos estamos hipnotizados con el mercado gringo, los fondos europeos y las luces de neón que iluminan las grandes avenidas de los festivales Clase A.

lo utilizan como un mote oportunista, un mote lastimoso con fin comercial. Te voy a poner cinco grandes ejemplos: John Ford, Chaplin, Orson Welles, Scorsese y Tarantino. Los tres primeros entraron por la puerta ancha de la industria, Ford y Chaplin siempre trabajaron en la industria sin preocuparse de cómo conseguir el presupuesto. Con los años, Orson cayó en desgracia y fue expulsado de la industria, se convirtió en el más grande indie, en el hombre orquesta. Murió y dejó varias obras inconclusas sin verlas estrenadas. Scorsese empezó indie con *Who's Knocking at my door?*, pero venía de una escuela de cine, o sea, tenía relaciones e influencias. Su siguiente película fue de bajo presupuesto. Era un encargo de Roger Corman Boxca Bertha. Luego, con los años, se convirtió en un director dentro de la industria. Tarantino no estudió cine en ninguna escuela. Es un puro *amateur*, su primera película fue totalmente indie, financiada con su dinero y el de sus amigos. Luego, con los años, se convirtió en un director dentro de la industria. ¿Entiendes el punto? Casi todos los cineastas del mundo son cineastas independientes por necesidad, por obligación. Hay dos cineastas independientes que me gustan mucho, John Waters y Frank Henne loter, pero si miras sus cintas te das cuenta que esos proyectos no tienen cuenta en el cine industrial, ni siquiera en los presupuestos de los fondos sociales.

En este sentido que usted habla, ¿cree que la situación es propicia para hacer cine independiente hoy en día, o son muchas las dificultades?

Precisamente estaba pensando en esto hace días. ¿Qué es cine independiente, qué es cine *underground*, qué es cine clase B? Andaba por esas turbias aguas. Mira, todos los cineastas del mundo son independientes, lo que la mayoría

“John Ford, Chaplin, Orson Welles, Scorsese y Tarantino también empezaron indies”

los cheques, ya sea un millonario o un secretario sindical o un funcionario al frente de un fondo benefactor, no quieren financiar algún proyecto que los ofenda a ellos mismos como seres humanos. Por eso, Waters y Henne loter tuvieron que hacer sus obras totalmente independientes, de la manera mas independiente que existe: con su propio dinero.

de pre-producción siempre ando con mis actores, tomamos café en los cafés bohemios, nos vamos por ahí y bebemos, y hacemos chistes y compartimos mucho tiempo juntos.

¿Les deja hacer en un rodaje?

Siempre escucho sus propuestas, escucho sus visiones, los dejo lucirse en el rodaje, a veces en la misma toma suelta una gran risotada, porque me encanta verlos hacer de payasos o bufones o cómicos. Ser un bufón no es malo. El arte escénico es una gran herramienta para liberarse de las ataduras morales, el arte escénico libera al artista, lo vuelve inmenso, lo despoja de los complejos, de los traumas. La sociedad de consumo, la sociedad moralista, el hombre de negocio de “éxito” exhibe sus “logros” con pedantería insoportable. El artista escénico se libera de eso, el verdadero artista escénico rompe con esos moldes. Un verdadero artista escénico no puede envidiar ni desear lo que tiene el “hombre de éxito”, debe ser inteligente y darse cuenta de que lo que él tiene es mas valioso que cualquier auto o cualquier casa, o cualquier estúpido viaje. Hoy en día, en que hay tantas influencias en las redes sociales, tantos productos e ideas en venta, el artista escénico debe estar cada vez más convencido de lo que realmente desea, de lo que realmente lo hace feliz. Como ser social, me gusta estar con mi hijo, es una necesidad biológica, pero como individuo, lo que mas necesito es hacer películas. Hace dos años del rodaje de *Historias de ajedrez*, ya siento la necesidad de volver al set.

¿Y cómo es la experiencia de trabajar con tantos actores en diferentes historias?

Me gusta esta pregunta. Te has dado cuenta de algo que mucha gente en Cuba no se tuvo en cuenta. En el extranjero, ha tenido más repercusión, ha obtenido seis premios internacionales, por eso no puedo sentir ningún tipo de apego al mundillo cinematográfico de La Habana. Mi película contó con un presupuesto de \$11 000 USD, y tiene un inmenso reparto coral, para ser arrogante, te digo, una gran proeza de producción, una proeza de gestión, de convencimiento, de aglutinamiento. Esto muy orgulloso de esto. Me encanta trabajar con los actores, los amo. Desde que empieza el proceso

Entrevista realizada por Carlos Vázquez, colaborador del CalellaFilmFestival

Dilluns 5 d'octubre

LOW BUDGET FILMS

20 h SALA MOZART
Carrer Església, 91

Pan de Salawal

En una petita comunitat a prop del ferrocarril de Manila, un forner solitari que pateix una malaltia renal crònica vol acabar la seva vida llençant-se al proper tren. Comparteix la vida amb els seus veïns: Els seus veïns: un barber amb tremolor a les mans, una ballarina de Carinosa paralitzada per un ictus, un carnicer que té el pare amb un tumor al pit,... Tots esperen un miracle. Les seves oracions troben resposta a través d'Aguy, una nena de set anys que ve sola, vagant des de Visayas, i que té l'extraordinària capacitat de curar. Quan veu algú amb dolor, els fa mal, donant-los cops de puny a la cara o punxant-los al pit o qualsevol altre moviment violent, i es guareixen. Amb una sèrie de miracles, la vida a la petita comunitat comença de nou.

DADES GENERALS

Títol original: Pan de Salawal
Any: 2019
Duració: 91 minuts
País de producció: Filipines, Estats Units
Direcció: Che Espiritu
Guió: Che Espiritu
Fotografia: Tey Clamor
Repartiment: Bodjie Pascua, Miel Espinoza
Productora: Phyllis Grande
Gènere: Drama, Fantasia

V.O.S.E.

www.recambioscitroen.com - www.liquidaciondepoca.com
CARLOS MARTÍNEZ
Tel. 610 073 444 - carlos.magic@yahoo.es - CALELLA (BCN)

PIEZAS NUEVAS Y USADAS
de la antigua casa GARAJE CALELLA
ESPECIALISTAS EN VEHÍCULOS

DS 2 CV / DIANE 6 • FURGONETA AK • BREAK • AMI6
MEHARI • 11 CV • H 11 • DS 19/20/21/23 • DS CABRIO
DS FAMILIAR • SM • MASSEIATI • ESCARABAJO
SEAT 600/850/124/1430/1400/1500 • MERCEDES 190-200-ALAS
MERCEDES 200 PONTON • MERCEDES 200 COLAS
FORD FIESTA • FORD TAUNUS • PEUGEOT 504/505
OPEL RECORD • RENAULT GORDINI • R8 • 4L • R5 • R12

LATAS DE ACEITE ANTIGUAS:
ESSO • REPSOL • AMALIE • CASTROL • SHELL

PLACAS:
BOSCH • MICHELIN

www.recambioscitroen.com - www.liquidaciondepoca.com
CARLOS MARTÍNEZ
Tel. 610 073 444 - carlos.magic@yahoo.es - CALELLA (BCN)

PIEZAS NUEVAS Y USADAS
de la antigua casa GARAJE CALELLA
ESPECIALISTAS EN VEHÍCULOS

DS 2 CV / DIANE 6 • FURGONETA AK • BREAK • AMI6
MEHARI • 11 CV • H 11 • DS 19/20/21/23 • DS CABRIO
DS FAMILIAR • SM • MASSEIATI • ESCARABAJO
SEAT 600/850/124/1430/1400/1500 • MERCEDES 190-200-ALAS
MERCEDES 200 PONTON • MERCEDES 200 COLAS
FORD FIESTA • FORD TAUNUS • PEUGEOT 504/505
OPEL RECORD • RENAULT GORDINI • R8 • 4L • R5 • R12

LATAS DE ACEITE ANTIGUAS:
ESSO • REPSOL • AMALIE • CASTROL • SHELL

PLACAS:
BOSCH • MICHELIN

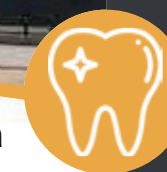
ES LLOGUEN COTXES CLÀSSICS PER RODATGES

Les nostres ESPECIALITATS MÈDIQUES

- Al·lèrgologia
- Aparell digestiu
- Cardiologia
- Cirurgia general
- Cirurgia maxil·lofacial
- Cirurgia plàstica, estètica i reparadora
- Cirurgia vascular i angiologia
- Dermatologia
- Endocrinologia
- Ginecologia i obstetrícia
- Hematologia clínica
- Logopèdia
- Medicina Esportiva
- Medicina General i familiar

- Medicina Rehabilitadora
- Neurologia
- Osteopatia
- Otorinolaringologia
- Ozonoteràpia
- Pediatria i especialitats
- Pneumologia
- Podologia
- Psicologia
- Psiquiatria
- Radiologia
- Traumatologia i ortopèdia
- Teràpia Sexual
- Urologia i Andrologia

CLÍNICA DENTAL

(ATM, implants, pròtesi, periodòncia, endodòncia, ortodòncia, estètica, higiene)

INSTITUT OFTALMOLÒGIC

(Oftalmologia pediàtrica, Optometria, Teràpia visual, Oftalmologia general)

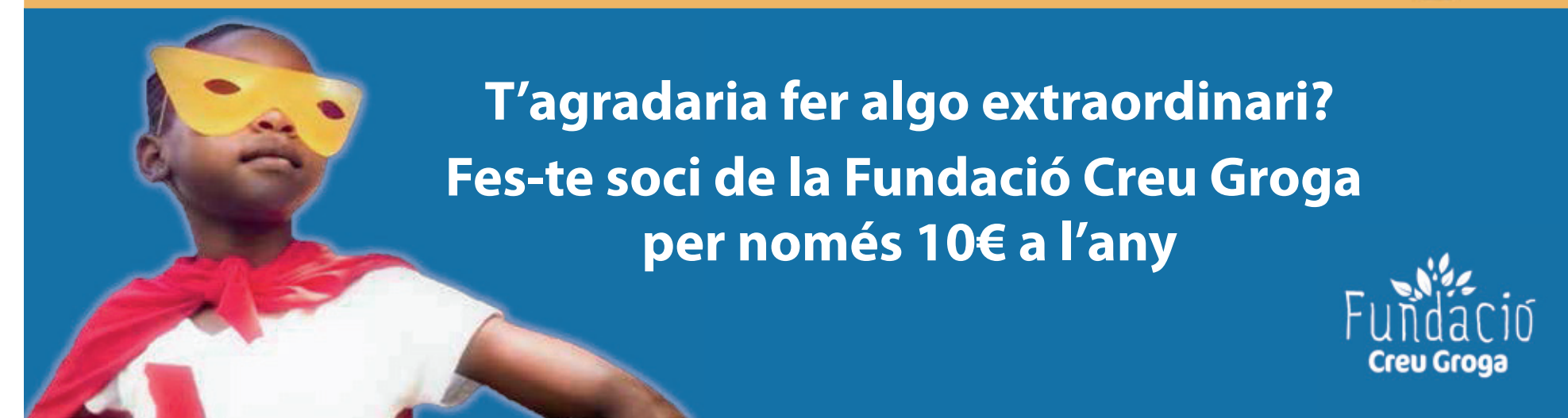

SERVEI DIAGNÒSTIC PER LA IMATGE

(RMN, TAC, Endoscòpia, Densitometria, Radiologia, Ecografia)

Som el teu centre mèdic de referència del Maresme
Més de 150 professionals al teu servei

C/ Sant Jaume, 20-34 | Calella | 93 766 20 30 | www.creugroga.com |

T'agradaria fer algo extraordinari?
Fes-te soci de la Fundació Creu Grogà
per només 10€ a l'any

Fundació
Creu Grogà

Dimarts 6 d'octubre

LOW BUDGET FILMS

19 h SALA MOZART

Carrer Església, 91

Sant Martí

Un parell d'amics, en Fede i en Rafa, es dirigeixen a un festival de rock que té lloc al mig de les muntanyes. A mig camí recullen a la Laia i Sandra, dues noies que fan autoestop i es dirigeixen al mateix esdeveniment. Una avaria els deixa fora de circulació enmig del no-res obligant-los a buscar ajuda en un petit poble dels voltants, Sant Martí, de pròspera tradició pagesa tot i que vingut a menys en els últims anys.

DADES GENERALS

Títol original: Sant Martí

Any: 2019

Duració: 79 minuts

País de producció: Espanya

Direcció: David Ruiz, Albert València

Guió: David Ruiz, Albert València

Fotografia: Pau Savall

Repartiment: Guillem Fernández-Valls, Anna Ferran, Olga Bernardo, David Estany, Raül Tortosa, Paco Moreno, José García, Nanu Ferrari, Víctor Ribas, Joan Massotkleiner

Productora: DDM VISUAL S.L. coproduïda per ERAMmedialab

Gènere: Comèdia, Terror

V.O.C.

CREATIVE ROSEBUD

22 h SALA MOZART

Carrer Església, 91

¡Va por nostras!

Després d'una baralla, l'equip de futbol de Clourrières és suspès fins al final de la temporada. Per salvar aquest petit club del nord de França que està a punt de desaparèixer, l'entrenador decideix crear un equip format únicament per dones i així poder finalitzar el campionat. Aquesta situació canviarà totalment la vida de les famílies i alterarà els codis establerts en la petita comunitat.

DADES GENERALS

Títol original: Une Belle équipe

Any: 2018

Duració: 95 minuts

País de producció: França

Direcció: Mohamed Hamidi

Guió: Alain-Michel Blanc, Mohamed Hamidi, Camille Fontaine

Fotografia: Laurent Dailland

Repartiment: Kad Merad, Alban Ivanov, Céline Sallette, Sabrina Ouazani, Guillaume Gouix, Laure Calamy, Myra Tyliaann, Manika Auxire, Alexandra Roth, Marion Mezadorian, Frédéric Pellegeay

Productora: Kiss Films

Gènere: Comèdia, Drama, Futbol, Feminisme

V.O.S.E.

Dimecres 7 d'octubre

CREATIVE ROSEBUD

19 h SALA MOZART

Carrer Església, 91

Vivarium

La Gemma i en Tom són una jove parella que s'ha plantejat la compra de la seva primera casa. Per això visiten una immobiliària on els rep un estrany agent de vendes, que els acompanya a Yonder (una nova, misteriosa i peculiar urbanització on totes les cases són idèntiques), per mostrar-los un habitatge unifamiliar per a ells.

DADES GENERALS

Títol original: Vivarium

Any: 2019

Duració: 97 minuts

País de producció: Ireland

Direcció: Lorcan Finnegan

Guió: Garret Shanley (Historia: Lorcan Finnegan, Garret Shanley)

Fotografia: Miguel de Olaso

Repartiment: Imogen Poots, Jesse Eisenberg, Jonathan Aris, Olga Wehrly, Danielle Ryan, Senan Jennings, Molly McCann, Eanna Hardwicke, Shana Hart

Productora: XYZ Films. Co-producció Ireland-Belgium-Denmark-United States;

Fantastic Films, Frakas Productions, PingPong Film, XYZ Films

Gènere: Ciència-Ficció, Misteri, Horror

V.O.S.E.

LOW BUDGET FILMS

22 h SALA MOZART

Carrer Església, 91

La filla d'algú

Eli, 30 anys, advocada, embarassada, classe alta. El mateix dia en què es disposa a celebrar la vista oral d'un judici mediàtic que porta temps preparant al costat del seu pare, un reconegut advocat de Barcelona, aquest desapareix. La seva recerca portarà a Eli a descobrir una realitat que posarà de cap per avall la seva estabilitat familiar i emocional.

DADES GENERALS

Títol original: La filla d'algú

Any: 2019

Duració: 67 minuts

País de producció: Espanya

Direcció: Marcel Alcántara, Júlia De Paz Solvas, Sara Fantova, Guillem Gallego, Celia Giraldo, Alejandro Marin, Valentin Moulias, Gerard Vidal, Pol Vidal, Enric Vilageliu, Carlos Villafaina

Guió: Marcel Alcántara, Andrea Aliaga, Laura Borrego Madrona, Jordi Carol, Júlia De Paz Solvas, Sara Fantova, Guillem Gallego, Celia Giraldo, Alejandro Marin, Marta Romero, David Tejedor, Gerard Vidal, Carlos Villafaina

Fotografia: Marco Bertolini, Guille Bullón, José Cachón, Lola Errando, Angels Gàzquez, Andreu Ortoll, Marc Guardiola, Andrea Mezquida, Sandra Roca, Paula Soler

Repartiment: Aina Clotet, Pep Ambrós, Marta Aguilar, Enric Auquer, Mercé Pons, Quimet Pla, Rosa Cadafalch

Productora: ESCAC Films

Gènere: Drama

V.O.C.

Dimecres 7 d'octubre

Entrevista als directors de *La filla d'algú*

Dirigida per onze directores i guionitzada per disset guionistes neix *La filla d'algú* (2019), una peça coral creada per alumnes de quart curs de l'ESCAC. Un projecte col·lectiu, on diversos equips de directors, guionistes, especialistes de so, productors, directors de fotografia, d'art i muntadors projecten el seu propi imaginari creant una peça unitària i compacta.

El llargmetratge es desenvolupa en una seqüència temporal acotada en un sol dia amb la presència absoluta de l'actriu principal. Una càmera en constant moviment, que sembla que mai aconsegueixi desprendre's del rostre de l'Eli, l'acompanya durant el seu viatge i n'és còmplice del sentiment creixent de desesperació i angoixa durant el trajecte. Aquesta tècnica aporta un to més íntim i quotidià al film.

El llargmetratge està dirigit per un equip de directores i directors. Tot i això, seria totalment comprensible sortir del cinema pensant que és obra d'un sol autor. Existeix una

gran coherència i solidesa entre les diferents seqüències i en l'evolució del propi personatge. Com aconsegueixen onze directores i directors parlar amb el mateix llenguatge?

Carlos Villafaina: Ese fue uno de los principales retos que queríamos superar cuando nació la propuesta de realizar un largo colectivo: procurar que la película tenga una voz única. Teniendo esto en cuenta organizamos el proceso creativo de la siguiente manera:

1. Clases colectivas tutorizadas por Sergi Perez en las que se construía el guión y, a la par, se definió el dogma de dirección que seguiríamos durante el

rodaje de la película. Con visionado de referentes.

2. Repartición de las secuencias a rodar, teniendo en cuenta que cada director/a debía estar presente durante el rodaje en la escena anterior y posterior a la propia. Lo que permitía un relevo orgánico entre los distintos momentos dramáticos de la película. No llegando a estar nunca un director/a solo durante el rodaje de su secuencia. Esto otorgaba seguridad a la hora de dirigir a la par de mantener un raccord de dirección.

3. Ensayos colectivos y grabación de los mismos. Prácticamente rodamos

la película en ensayos, donde todos pudimos ver de antemano cómo iba a ser nuestra película. Esto sirvió para enriquecernos y comprobar errores que no queríamos cometer durante el rodaje.

4. De cara al personaje, cabe decir que el compromiso y trabajo de Aina Clotet fue esencial. Sostiene la película y su trabajo fue muy generoso, confiando en todos nosotros a la hora de formar parte del proyecto y siendo muy concisa y concreta con la evolución interna del personaje. Dándonos mucha tranquilidad durante el proyecto.

Dimecres 7 d'octubre

La filla d'algú ha estat reconeguda i seleccionada en diversos festivals. El 2019 va obtenir el premi Mouistar + a la millor pel·lícula del Festival de Màlaga, on també va ser distingida l'Aina Clotet amb la Biznaga de plata a la Millor actriu Zonazine.

Celia Giraldo: Un dels referents principals a l'hora de generar aquest dogma va ser el cinema dels germans Dardenne, basat en històries centrades en un únic personatge protagonista, amb la càmera enganxada a la seva esquena.

Ressalta l'actuació de l'actriu catalana Aina Clotet. Com va ser el procés d'elecció de la protagonista i treballar amb una actriu tan reconeguda?

Sara Fantova: En aquell moment teníem una classe de direcció de actors que impartia Laura Jou. En una de estas clases Laura nos trajo a Aina para trabajar con ella y dirigirla en clase. Ahí la pudimos conocer todos.

Un día en un descanso Aina nos preguntó qué proyectos teníamos y que estábamos haciendo, ahí le comentamos que estábamos escribiendo *La filla d'algú* y se interesó por el proyecto. A nosotros también nos pareció que Aina encajaba en el personaje. A partir de ahí le pasamos el guión y como le gustó ya decidimos que haríamos la peli con ella.

Trabajar con Aina ha sido perfecto, es una actriz super trabajadora y se implicó de todas las maneras posibles en la película. Es una parte muy importante de en lo que se ha convertido la película. Aprendimos mucho con ella.

La filla d'algú enfoca l'embaràs de la protagonista des d'una visió totalment trencadora i feminista. Quin és el missatge que volíeu transmetre?

Celia Giraldo: La nostra intenció darrera de l'elecció que la protagonista estigués embarassada va néixer de les ganes de veure una dona embarassada protagonista d'una història on l'embaràs no és el fet que articula la pel·lícula. Estar embarassada és una de les circumstàncies vitals en les quals es troba l'Eli, però no allò que la defineix.

L'absència del pare i el naixement d'un fill són temes centrals de la pel·lícula. Quin sentit els hi atorgues a cadascun d'ells?

Carlos Villafaina: Desde mi punto de vista nuestra generación se ha encontrado huérfana con relación a los ideales y expectativas sociales de la anterior generación, hemos heredado una crisis económica y un cambio de paradigma social que nos ha demostrado que formarse, tener una carrera e incluso el discurso del esfuerzo, no sirven para conseguir la estabilidad que sí han gozado nuestros padres. La globalización, la necesidad de muchos jóvenes de irse a trabajar al extranjero, la caída del ideal de la política como herramienta para incidir en el bienestar y la defensa de los derechos sociales, junto con las noticias de corrupción son algo con lo que hemos crecido y madurado. Matar al padre en un sentido generacional. Ese es el conflicto en el que se encuentra nuestra protagonista, un padre que se ha dado a la fuga y que, en su huida egoísta, ha ido dejando un rastro de destrozos y deshechos. Eli no solo lo ha perdido, sino que ni tan siquiera sabe si lo conoce. Ante esa perplejidad y esa obsesión, Eli parece olvidar qué es lo relevante. Qué es lo que ella puede hacer a partir de ahora.

El embarazo, para mí, es una metáfora de eso mismo: ¿Qué legado queremos dejar a las siguientes? Eli debe parar, dejar de buscar ese ideal frustrado que ha demostrado abandonarle y asumir que lo primordial es lo siguiente que queda por venir, centrarse en ella misma y en lo que viene. Intentar no cometer los mismos errores.

La filla d'algú ha entrat per la porta gran. D'un TFG ha nascut un llargmetratge guardonat al Festival de Màlaga. Us ho esperàveu? Us heu tornat a plantejar tornar a col·laborar junts en el futur?

Gerard Vidal: No ens ho esperàvem per a res. Durant la fase de postproducció, la pel·lícula va canviar molt, va passar per moltes fases i, per moments, semblava que no acabaria sortint. Finalment vam aconseguir tancar un muntatge que ens satisfia a totes i ens van seleccionar a Màlaga. Un mes abans del festival encara no havíem acabat la mescla de so, però

hi vam arribar i en vam sortir amb dos premis. Estem molt contents de tot el recorregut de festivals que ha fet la pel·lícula i donem les gràcies a tots els qui han apostat per programar-la.

Carlos Villafaina: En cuanto a si nos planteamos colaborar juntos en el futuro, creo que eso es algo que de alguna manera no dejaremos de hacer. Crecer juntos como generación nos permite enriquecernos en los proyectos individuales que cada uno intenta levantar de forma independiente. Contamos los unos con los otros para trabajar. No sé si esa colaboración se verá necesariamente reflejada en un nuevo largo colectivo en el futuro. Creo que *La filla d'algú* se gestó en un entorno académico donde sí se permite esa libertad más independiente de proponer una nueva metodología de trabajo, no sé si la industria se encuentra capacitada para poder asimilar un proyecto que a priori supone tanto riesgo. El encontramos cada día en la escuela fomentaba y facilitaba que el proyecto creciese, una vez fuera de la escuela la realidad es un poco más compleja. También opino que, a un nivel personal, el proyecto cierra precisamente esa etapa de aprendizaje y estudio, quizás ya está bien que así sea. No lo sé. Lo que está claro es que seguro que entre nosotros, y ya hablo de todos los departamentos, sigue en pie la intención de colaborar y aprender. Es una suerte contar con eso.

Com a estudiant de l'ESCAC, què recomanaries a una persona que vol estudiar cinema?

Celia Giraldo: A vegades, quan s'estudien disciplines artístiques, és fàcil deixar-se portar per la teoria o "la manera en la suposadament s'han de fer les coses". La tècnica és una eina que té moltíssim valor, i el món del cinema està ple d'oficis on la tècnica és indispensable. Però el que trobo importantíssim és que, fent ús de la tècnica, s'expliquin històries autèntiques i memorables. Per això, el que recomanaria a una persona que vol estudiar cinema és que, sigui on sigui que ho estudiï, no deixi d'estar desperta i atenta a la realitat que l'envolta, per poder entendre que és allò que li fascina, i rodar-ho. I que aquestes dues últimes coses no tenen per què anar en aquest ordre.

Entrevista realitzada per
Laia Llacay Viladevall, col·laboradora
del CalellaFilmFestival

Dijous 8 d'octubre

Dijous 8 d'octubre

Entrevista a Guillermo Rojas

Director de *Una vez más*

Guillermo Rojas es uno de los representantes del cine indie andaluz actual. Y también es un fan de la escena musical indie andaluza. Por eso, la banda sonora de *Una vez más* cuenta con grupos de pop jóvenes como The Milkyway Express, Yorch, Maga, Dani Llamas, Yorch, Löbison o Ricardo Lezón.

En su debut como director, Rojas ha apostado por la actriz de teatro Silvia Acosta, que es el centro de una historia que se desarrolla entre Londres y Andalucía. De alguna manera, es la historia de muchos jóvenes españoles que han tenido que ir a trabajar al Norte de Europa en los últimos años. Muchos de ellos han vuelto a casa cuando han podido. Otros, como la protagonista de la historia, acaban prefiriendo la lluvia británica al sol andaluz.

¿La nostalgia sería el mejor resumen de tu película?

Más que la nostalgia, que la hay, creo que lo que mejor resume la película es la idea de una despedida. De cómo decir adiós a un tiempo y a un lugar en el que fuiste feliz y al que te has aferrado porque no estás contento del todo con la vida que tienes hoy día. La película no deja de ser una historia sobre alguien que quiere volver a disfrutar de la persona que era y de la vida que tenía antes y que ahora tanto echa de menos. Solo quiere sentir lo que sentía antes y vivir lo que vivía antes... aunque solo sea una vez más.

La película se abre con muchas puertas y se acaba igual, con Abril vista a lo lejos a través de una puerta.

La idea de que Abril no fuera feliz donde está y que buscara su lugar en el mundo siempre estubo ahí. Para mí es la gran peripecia de la historia. La de una chica que decide salir del letargo en el que está y despedirse del que fue su hogar durante mucho tiempo y del que no se ha podido desprender hasta ahora. Porque en la vida no se puede estar mirando siempre hacia atrás, porque, aunque duela, hay que tirar para adelante. Y porque llega un momento en el que ya hay que cerrar algunas puertas para que puedan abrirse otras.

¿Cómo ha sido el proceso de crear la película, desde que te surge la idea hasta ahora?

Pues ha sido un proceso largo. Más de lo que yo pensaba si te soy sincero. Creo que la idea nació en 2012 más o menos y la fui madurando poco a poco. Conseguir la financiación no fue nada sencillo y nos llevó más tiempo del esperado. Por suerte pudimos contar con la participación de Canal Sur casi desde el principio y eso nos dio un espaldarazo muy importante. El proyecto estaba ambientado en los años duros de la crisis económica cuando

tantos jóvenes salieron de España en busca de un futuro laboral porque no había opciones laborales reales en nuestro país. Con el paso de los años la situación económica aquí mejoró algo y pensé que dramáticamente era más interesante para el personaje principal, porque así podría debatirse entre volver a la que fue su casa o romper ese vínculo definitivamente y dejar su pasado atrás.

¿Cómo recuerdas el rodaje, el mes de mayo de 2019?

Pues lo recuerdo como una experiencia increíble, muy bonita. También fugaz. Para muchos de nosotros era nuestra primera peli de ficción y tuvo algo de mágico, claro. Pero no todo fue un camino de rosas. Rodamos en solo 20 días y en muchas localizaciones diferentes y no fue nada sencillo porque teníamos muchos exteriores y cada día teníamos que cambiar de localización. A nivel de producción fue un gran reto para una película de nuestra envergadura porque teníamos muy poco margen de maniobra si salía algún contratiempo. Y a Londres solo fuimos un equipo mínimo y tuvimos mucha suerte con la climatología. Necesitábamos sol y lluvia y nos salió la jugada redonda.

¿La película gira, en buena parte, alrededor de Silvia Acosta. ¿Qué te parece sutrabajo contigo, cómo la ves? ¿Y qué futuro le ves en el cine?

Silvia fue todo un descubrimiento. La conocí en un casting que hicimos en Madrid y fue como un flechazo inmediato. Hizo una prueba muy buena, con mucha emoción. Pilló el tono de lo que andaba buscando enseguida y eso me cautivó. Trabajar con ella fue fácil. Se sentía muy identificada con la historia de la peli, con el desarraigo y con el sentimiento de pérdida de Abril... Casi todo el reparto está integrado por actores a los que ya conocía, que son

buenos amigos y Silvia debía encajar con ese grupo en poco tiempo. Por suerte, fue una más de la pandilla en casi nada. Se volcó mucho con el proyecto y yo se lo agradezco muchísimo. Ella ya tiene una importante trayectoria, sobre todo en teatro, y estoy seguro que la podremos ver en más películas próximamente.

¿Qué importancia le das a la música? ¿De quién es?

Para mí la música en las películas y en mi vida tiene mucha importancia. Quería que la película tuviese canciones de bandas de la escena indie de Sevilla que conocía y que creo que complementan muy bien las imágenes de la peli y las emociones de los personajes. Y he tenido un empeño personal en dejar que las canciones estén enteras en el montaje final. Hay temas de Maga, Dani Llamas, Yorch, The Milkyway Express, Yorch, Löbison y Ricardo Lezón. También hemos hecho una canción original para la película con música de Pablo Cervantes donde he participado en la letra y que interpreta Laura Hojman. Se puede escuchar en Spotify, la hemos publicado digitalmente.

¿Qué recorrido ha tenido la película hasta ahora?

La película se estrenó en el Festival de Sevilla en el mes de noviembre de 2019. Después pudo verse en el Festival de Huelva y también en la Muestra de Cine Inédito de Jaén y el D'A Film Festival de Barcelona. Ha obtenido dos Premios ASECAN del Cine Andaluz (Mejor Dirección Novel y Mejor Actriz Revelación) y cuatro nominaciones más (Mejor Película, Mejor Guión, Mejor Actor Revelación y Mejor Canción Original).

¿Cómo crees que va a cambiar el cine tras la pandemia?

Es difícil saberlo. Los rodajes son más complicados, claro, hay que seguir el

protocolo de seguridad recomendado y eso encarece los costes y lleva tiempo. Hay que prepararse muy bien para poder acometerlos de manera segura que, como es lógico, es lo más importante. Espero que no deje de haber besos en el cine.

Nuestro festival se centra en nuevas producciones, noveles, con dos límites (producciones de menos de 500.000 euros y de más de 500.000 euros). ¿Qué te parece la idea?

Me parece una idea estupenda. El cine más independiente, que se hace al margen de las grandes cadenas de televisión y de las grandes distribuidoras, tiene más complicado que ningún otro poder llegar al público y que pueda verse en pantalla grande. No conocía vuestro festival pero me encanta la idea de poder participar en un evento así con mi primera película.

Sempre heu fet un treball molt ¿Qué planes tienes de futuro? ¿Cuál será tu próximo proyecto, si se puede saber algún detalle?

Como productor acabo de terminar un documental sobre Antonio Machado que se llama Los días azules y que, si todo va bien, espero que pueda verse en festivales de cine en otoño. Estoy muy orgulloso de ese proyecto y creo que defiende un discurso muy necesario en estos tiempos de confrontación política como los que vivimos. Y ya ando pensando y escribiendo cosas, sobre todo de comedia. Ojalá se plasmen en una segunda película de ficción en poco tiempo.

Entrevista realizada per Àlex M. Franquet, col·laborador del Calella Film Festival

LOW BUDGET FILMS

19 h SALA MOZART
Carrer Església, 91

Una vez más

Abril torna a casa per al funeral de la seva àvia i a l'retrobar-se amb la seva antiga vida comença a pensar en recuperar tot el que va deixar enrere quan va marxar fa cinc anys a l'estranger a la recerca d'un futur. Una pel·lícula de retrobaments i de somnis de joventut. Una història sobre trobar el teu camí i seguir endavant.

DADES GENERALS

Títol original: Una vez más
Any: 2019
Duració: 112 minuts
País de producció: Espanya
Direcció: Guillermo Rojas
Guió: Guillermo Rojas
Fotografia: Jesús Perujo
Repartiment: Silvia Acosta, Jacinto Bobo, Teresa Arbolí, Julia Rodríguez, Celia Vioque, Beatriz Arjona, Cristina Domínguez
Productora: Summer Films, Canal Sur TV, Sarao Films
Gènere: Comèdia, Drama

V.O.E.

CREATIVE ROSEBUD

22 h SALA MOZART
Carrer Església, 91

Las golondrinas de Kabul

Estiu de 1998. Kabul és una ciutat en ruïnes ocupada pels Talibans. Mohsen i Zunaira són dos joves que s'han enamorat tot i viure en un entorn ple de violència i misèria. Encara que van sobrevivint dia a dia, un acte irresponsable de Mohsen canviarà les seves vides per sempre.

DADES GENERALS

Títol original: Les hirondelles de Kaboul
Any: 2019
Duració: 80 minuts
País de producció: França
Direcció: Zabou Breitman, Eléa Gobbé-Mévellec
Guió: Zabou Breitman, Patricia Mortagne, Sébastien Tavel
Fotografia: Animació
Repartiment: Animació
Productora: Arte France Cinéma, Les Armateurs
Gènere: Drama social

V.O.S.E.

Divendres 9 d'octubre

Xerrada
17 h SALA MOZART

Los recursos limitados en la creación audiovisual

Impartida per Florencia De Maio
i Fabricio D'Alessandro

CREATIVE ROSEBUD

19 h SALA MOZART
Carrer Església, 91

Little monsters

Dave, un músic fracassat, s'uneix a la professora d'infantil Miss Caroline i a una celebritat per als nens, Teddy McGiggle, per intentar protegir els petits alumnes d'un sobtat brot de morts vivents.

DADES GENERALS

Títol original: Little monsters
Any: 2019
Duració: 94 minuts
País de producció: Australia
Direcció: Abe Forsythe
Guió: Abe Forsythe
Fotografia: Lachlan Milne
Repartiment: Lupita Nyong'o, Alexander England, Josh Gad, Nadia Townsend, Stephen Peacocke, vRahel Romahn, Kat Stewart, Henry Nixon, Saskia Burmeister, Diesel La Torraca, Marshall Napier, Felix Williamson, Kristy S. Brooks
Productora: Screen Australia, Snoot Entertainment
Gènere: Comèdia, Horror

V.O.S.E.

FORA DE CONCURS

Curtmetratge
18 h SALA MOZART

Horas Robadas
de Fabricio L. D'Alessandro

LOW BUDGET FILMS

22 h SALA MOZART Carrer Església, 91

Deine Farbe

Des de contextos diferents, Karl i Albert comparteixen el desig de fugir de la seva petita ciutat i traslladar-se a Barcelona a la recerca d'una vida més feliç. Amb el sentit mutu de l'humor i les idees provocadores, decideixen documentar les seves aventures juvenils en video, amb el somni de compartir les seves passions públicament. En situar-se i adonar-se que la vida no és tan fàcil com esperaven, la seva resistència a la normalitat els troba caminant per camins divergents. Sense que Karl se n'adoni, Albert comença a experimentar problemes personals, però l'orgull i la por de revelar els seus secrets el condueixen fins al límit. El que originalment era una idea inofensiva es converteix en un instrument d'autodestrucció.

DADES GENERALS

Títol original: Deine Farbe · **Any:** 2019 · **Duració:** 91 minuts
País de producció: Alemanya
Direcció: Maria Diane Ventura
Guió: Maria Diane Ventura, Hella Wenders
Fotografia: Hilarion Banks
Repartiment: Jannik Schümann, Nyamandi Adrian, Juan Carlos Lo Sasso, Romina Küper Maria Dragus
Productora: Dvent Pictures
Gènere: Drama, social · V.O.S.E.

Divendres 9 d'octubre

Entrevista a Maria Diane Ventura

Directora de *Deine Farbe*

Maria Diane Ventura viu i treballa entre Los Angeles i Manila. Poc a poc, s'està fent un nom als Estats Units i a Europa. Pel·lícules com *Deine Farbe* ("El teu color") segur que l'ajuden. Aquest treball es va rodar majoritàriament a Barcelona i va comptar amb la coproducció i el suport de l'empresa Soul Pictures, que el cineasta Nicos Beatty ha creat a la capital catalana.

En primer lloc, tinc curiositat pel seu cognom, que sona una mica a català. D'on és? Suposo que el seu cognom prové de l'època espanyola a les Filipines.

Els pares del meu pare eren espanyols. Però molts filipins tenen cognoms espanyols. Filipines va ser una colònia d'Espanya durant més de tres segles, de manera que hi ha moltes altres influències culturals, socials i, fins i tot, religioses, a part dels mateixos noms.

¿I per què va triar Barcelona com a centre de l'acció de la seva pel·lícula? ¿Què la va fer escollir Barcelona?

En realitat, mai havia estat a Barcelona abans d'escriure la pel·lícula, per ser sincera. Però pel poc que sabia aleshores sobre la ciutat, sabia que era un lloc on la gent somnia anar-hi. Molta gent té el somni de viatjar a Barcelona. Podia imaginar-me com aquests nois del nord d'Europa, que volien trobar alguna cosa més propera, pensessin que una ciutat així és un paradís per a ells. Només arribar a Barcelona per rodar, quan vaig veure la ciutat per primera vegada, vaig saber que havíem pres la decisió correcta.

¿Li agrada la ciutat?

Definitivament, sí. És preciosa, l'arquitectura és impressionantment majestuosa i m'encanta el pols de la ciutat i també la seva gent. Vam fer una coproducció a Barcelona amb l'empresa Soul Pictures. (<http://soulpictures.es/>). Ens ho vam passar molt bé rodant en aquesta ciutat. Tot sense cap problema.

Aquí a Calella, tenim el Calella Film Office. És un projecte que ofereix facilitats a empreses productores i a directors que vulguin rodar a Calella els seus projectes. Són útils aquests projectes per a directors i productors de cinema?

Encara no he tingut l'oportunitat de visitar aquest projecte que ofereix Calella, però estic segura que ofícines com aquestes ofereixen tot tipus de facilitats a l'hora de rodar una pel·lícula. És interessant.

Quin és el missatge que la vostra pel·lícula pot enviar als joves?

No necessàriament escric pel·lícules per imposar una certa creença o lliçó a la gent. La manera com l'audiència es pren la pel·lícula és cosa seva. L'únic que vaig poder compartir és el missatge que em va cridar l'atenció, personalment, mentre l'escrivia i el feia. Personalment, sé com de debilitants poden ser les creences autolimitadores. Tristament, de vegades, aquesta percepció de nosaltres mateixos es deriva i es solidifica mitjançant el condicionament i el judici de la societat sobre nosaltres. El que de vegades ens oblidem de veure és que com, i el que pensem de nosaltres mateixos, és tan poderós que de vegades es converteix en una profecia autocomplerta. Només espero que, malgrat l'existència d'un sistema opressiu, i la crueltat i l'assetjament que ens fan sentir tan petits, hem de lluitar fort per donar-nos valor. El món tindrà les seves fortes opinions sobre com s'ha de viure i on ha de pertànyer cadascú, independentment del que faci.

“Molta gent té el somni de viatjar a Barcelona”

Que la gent digui el que vulgui...

La gent dirà el que vulgui dir. Això està fora del nostre control. El que està al nostre control és: ho accepto o ho rebutjo? Això està a les nostres mans. Hem de mirar més enllà de les diferències, més enllà de la classe, més enllà de la raça i saber que el nostre valor com a éssers humans no depèn de cap d'aquestes coses. Ni tampoc de cap etiqueta. Si alguna vegada sentim que el món ens empeny a fer coses que no volem, espero que cadascun de nosaltres trobi la força per lluitar. Val la pena lluitar i ser digne. Tothom ho és.

Hi estic d'acord. En aquesta pel·lícula, vostè va treballar amb actors joves com Jannik Schumann i Nyamandi Adrian. ¿Creu que tenen futur al cinema?

Sens dubte, són uns dels actors més brillants amb els quals he tingut el

plaer i l'oportunitat de col·laborar. Estic segura que no només tenen un futur com heu esmentat, sinó que ja estan força consolidats i respectats en el seu camp. Vaig tenir la sort de poder comptar amb ells dos.

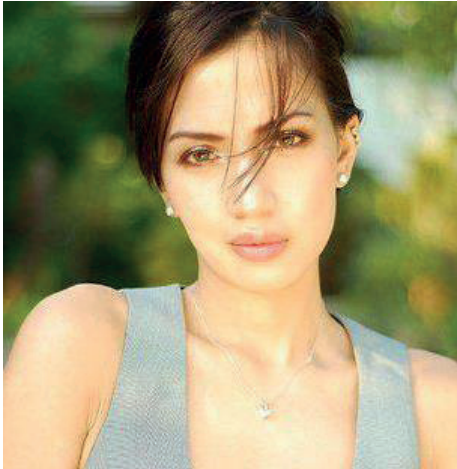
Una vegada vàreu dir en una entrevista que voleu que el vostre treball sigui un testimoni que demostrí que les barreres són il·lusòries, i que la unitat és possible si abordem totes les idees i disparitats amb tolerància i acceptació.

Per una banda, veig molts progressos quant a la tolerància de les persones davant les diferències en comparació amb el passat. Però, al mateix temps, és difícil dir realment que aquest sigui el cas, ja que tots som testimonis de la polarització del clima actual a tot el món en termes d'opinions i creences. La qüestió que veig és que, per molt nobles que siguin les intencions, un cop la gent decideix mantenir-se amb els seus alts ideals del que creu que és correcte, menys perdonarà als altres. Som humans. Tots som com un treball en procés. Si no fem un pas enrere per intentar entendre per què les persones són com són, o per què fan certes coses, doncs...

... anirem malament...

Es que ningú és perfecte. En algun moment de tota la nostra vida estem obligats a dir o fer alguna cosa que pot fer mal a una altra persona. Tots ho hem fet malament alguna vegada. Però per avançar és crucial perdonar i trobar la pau. És difícil fer-ho quan tenim estàndards i expectatives tan rígides de tothom, inclús de nosaltres mateixos. És massa pressió. No podem dir que promovem la tolerància i després ser durament reivindicatius de les persones que s'oposen o plantegen qualsevol opinió que no estigui alineada amb la nostra. Hi ha hipocresia en això. En lloc de fer guerra contra altres persones, espero que puguem fer servir qualsevol energia que ens quedi per trobar solucions i entendre'ns millor. Encara tinc fe en nosaltres i sé que la pau encara està a l'horitzó i que tots treballem junts per aconseguir un objectiu comú d'harmonia, mentalitat oberta i respecte mutu.

Sempre heu fet un treball molt multifuncional, teniu experiència en cinema, vídeo, música... ¿Ajuda a les vostres pròpies produccions tenir una comprensió tant rica de les arts, tant polivalent?

He tingut la sort d'haver tingut experiència en aquests camps creatius. Això m'ha exposat a diferents tipus de persones, idees i conceptes interessants, altament creatius i intel·ligents. Tenint en compte que el cinema és un compendi de totes les arts, haver tingut totes aquestes influències diferents en el món de la imatge i el so ha ajudat a donar forma a les meves decisions.

Viu i treballa sovint als EUA, ¿oi?

Sí, viatjo molt entre Los Angeles i Manila per temes de feina, de les meves produccions. També treballo molt a Berlín, més recentment.

Si coneix tant bé els Estats Units, ¿què en pensa de Donald Trump? ¿Què n'espera de les properes eleccions?

Crec que un president hauria de posseir les virtuts i les qualitats d'un veritable líder. Un líder eficaç és aquell que uneix les persones, i no només amb les seves paraules sensates. El més important és que les seves accions siguin prudentes. Al capdavant, a aquesta persona se li confia la vida i el futur de tota una nació. Qualsevol que tingui aquest poder hauria d'exercir-lo de manera responsable. També és responsabilitat de la gent escollir el que millor s'adapti, de triar a qui millor et pugui representar. Crec que la gent s'ha de preguntar: és aquesta la persona a qui puc confiar la meua vida i el futur de tots aquells als quals estimo? També hauria de ser una persona de la qual puguí dir que estàs orgullós que sigui el teu president. Ha de ser algú amb principis que els teus fills vulguin emular. No estic aquí per fer declaracions polítiques. Només prego que la gent sigui sàvia i es prengui la millor decisió pensant en el seu país.

Entrevista realitzada per Àlex M. Franquet, col·laborador del Calella Film Festival

Dissabte 10 d'octubre

Xerrada

11 h SALA MOZART
Carrer Església, 91

**La vida
d'un guió**

Impartida per Sergi
Pompermayer,
Santiago Alvarado i
Juli Fàbregas

FORA DE CONCURS

18 h SALA MOZART
Carrer Església, 91

Lo que arde

Ningú espera l'Amador quan surt de la presó després de complir condemna per haver provocat un incendi. Torna a casa, un poblet perdut de les muntanyes de Lugo, on tornarà a conèixer, seguint el ritme assossegat de la natura, amb la seva mare, Benedicta, la seva gossa Lluna i les seves tres vaques.

DADES GENERALS

Títol original: Lo que arde
Any: 2019
Duració: 89 minuts
País de producció: Espanya
Director: Oliver Laxe
Guió: Santiago Fillol, Oliver Laxe
Fotografia: Mauro Herce
Repartiment: Amador Arias, Benedicta Sánchez
Productora: Coproducció España-Francia-Luxemburgo; 4A4 Productions, Miramemira, Tarantula
Gènere: Drama, Vida rural

V.O.S.E.

Dissabte 10 d'octubre

**Cerimònia de lliurament
dels premis del
5è Calella Film Festival**

21.30 h SALA MOZART
Carrer Església, 91

SECCIONS OFICIALS
Low Budget Films
Creative Rosebud Films

1r CONCURS DE GUIÓ CINEMATogràFIC
Millor Guió
Millor Guió del Maresme

La llopa
del Calella Film Festival

**los
extremeños**
"COSES BONES"

www.losextremerios.com

Botigues

Avenida Hispanitat 19 Tel/Fax. 93 766 10 20 PINEDA DE MAR (Poble Nou)	Jacint Verdaguer, 2 Tel/fax. 93 767 25 74 PINEDA DE MAR	Església, 129 Tel/Fax. 93 769 16 64 CALELLA
---	---	---

COL·LABOREM AMB EL MAQUILLATGE I LA PERRUQUERIA DEL

Calella
Film Festival

Lydia Diaz
MICROPIGMENTACIÓN
CATALUNYA, MADRID, IBIZA

Perfección Cejas Profesionalidad
Labios Garantía Micropigmentación
Cambio Rejuvenecimiento Perfección
fesionalidad Imagen Rejuvenecimiento
Imagen Micropigmentación Naturalidad

**MICRO
PIGMENTACIÓN**

Facial • Paramédica • Capilar
Cejas perfectas, ojos atractivos,
labios sensuales, 24 horas al día,
365 días al año

Lydia Diaz
649 904 089
micropigmentacion@lydiadiaz.es
www.clinicademicropigmentacion.com
Clínica de micropigmentación Lydia Diaz
Lydiadiazmicropigmentacion

Lydia Diaz Micropigmentació, salut i bellesa integral
C/ Jovara 220 Calella 936 783 455 622 536 978

Perruqueria Salvi
C/ Sant Pere, 24 Calella 937 695 044

Dissabte 10 d'octubre

FORA DE CONCURS

21.30 h SALA MOZART
Carrer Església, 91

Camí Lliure

'Camí lliure' ('Free Way') és una pel·lícula que es submergeix en la ment, el cor i la creativitat del xef Raül Balam. Assolir l'excel·lència en el competitiu món culinari és una tasca que requereix treball dur, el que no és un problema per a ell, perquè la seva mare, Carme Ruscalleda, sempre li ha servit en això d'exemple. Durant diversos anys Raül va estar embolicat en el món de la drogaddicció, cosa que li impedia ser una persona racional que gaudís de la vida. També li va impedir créixer més professionalment. De tota manera, va acabar aixecant-se i sent la persona que avui és, l'autèntic Raül. La seva família és un pilar fonamental per a ell i avui es planteja reptes cada vegada més difícils en què combina la seva passió per la cuina amb les seves extravagants activitats diàries, que publica a Instagram. Aquest documental mostra una part del seu recorregut des del tancament del Sant Pau, el restaurant de tres estrelles de la seva mare.

DADES GENERALS

Títol original: Camí Lliure (Free Way)
Any: 2020
Duració: 75 minuts
País de producció: Espanya
Director: Angel Parra
Guió: Angel Parra, Pedro Peira, José Antonio Blanco
Fotografia: Sergio de Uña
Repartiment: Raül Balam, Carme Ruscalleda, Lolita i Paquita Rexach, Ferran Adrià
Productora: Festimania Pictures
Gènere: Documental

V.O.E.

RESUM PROGRAMACIÓ · De l'1 al 10 d'octubre

Tots els actes tindran lloc a la Sala Mozart. Carrer Església, 91

DIJOUS 1

21 h
E.T.: El Extraterrestre

DIVENDRES 2

21.30 h
Inauguració Oficial
del Calella Film Festival

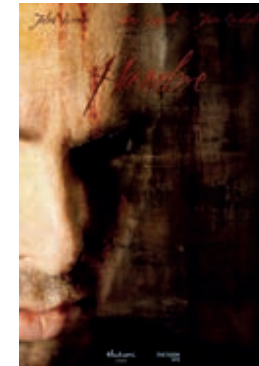

La familia que
tú eliges

DISSABTE 3

19 h
Bacurau

22 h
Hambre

DIUMENGE 4

19 h
Historias de ajedrez

22 h
Aleksi

DILLUNS 5

20 h
Pan de Salawal

DIMARTS 6

19 h
Sant Martí

22 h
¡Va por vosotras!

DIMECRES 7

19 h
Vivarium

22 h
La filla d'algú

DIJOUS 8

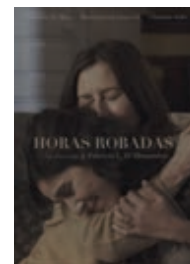
19 h
Una vez más

22 h
Las golondrinas de Kabul

DIVENDRES 9

17 h **Xerrada: Los recursos limitados en la creación audiovisual**

Horas Robadas

19 h
Little monsters

22 h
Deine Farbe

DISSABTE 10

11 h
Xerrada: La vida d'un guió

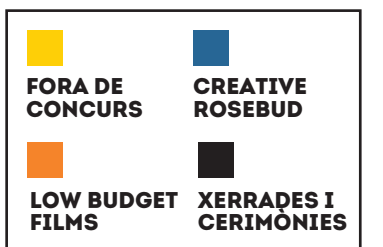

18 h
Lo que arde

21.30 h
Cerimònia de lliurament dels premis del 5è Calella Film Festival

Camí Lliure

www.hotelsantjordi.com

Restaurant "El Drac"
By Raül Balam Ruscalleda

